

נולדה ב - 27.6.1949
 נפטרה ב - 13.1.1988
 בת לסוניה ואהוב נהוראי
 אחות לנדב וערן
 היתה נשואה לשאול אגוזי
 אם לחן, מור, טל ושי

איריס גדלה והתחנכה בחברת-הילדים של בית-אלפא ובמוסד החינוכי גלבע. חברה בקבוצת "עומר".
 ההורים, סוניה ואהוב:
 "תקופת חברת-הילדים והמוסד נשארו אצל איריס כחוויות נוערים נעימה. עד גיל 13 היתה צנומה וקטנה,
 אבל חזקה וחברמנית. איריס אהבה מאוד לקרוא – ספרים, עיתונים, כל דבר. כשהיתה איריס בצבא, נפל
 אחיה הבכור נדב, כאשר מטוסו הופל בשמי ירדן. איריס היתה שבורה זמן רב.
 סמוך לנסיעת המשפחה לשליחות בארה"ב, עברה איריס ניתוח קוסמטי בליסתה ואנו הצטערנו על כך שלא
 ניתן היה לעשות זאת שנים לפני-כן ולחסוך לה עוגמת-נפש רבה. בעת ששהינו בחווה בארה"ב, איריס
 נהנתה ופרחה – כך, למשל, "גילתה" את הטלביזיה והתמכרה לו באופן מוחלט.
 חודש לאחר שובנו מארה"ב קרה האסון הנורא למשפחת גדיש ואנחנו אימצנו את רוני התינוקת. איריס
 זכתה לאחות קטנה, אהבה אותה ובילתה איתה בנעימים.
 לאחר נישואיה לשאול, היו לאיריס חיים שלמים ומאושרים בחיק המשפחה. היא הצליחה להסתיר מכולנו
 את המחלה שממנה סבלה (אסטמה) וכך לא ידענו בדיוק עד כמה קשה לה. בכל פעם שניסינו לדבר
 איתה, סירבה לשתף פעולה ואמרה: "אני אסתדר, סימכו עליי". באחת הפעמים, כשנסענו לבית-חולים
 לקבל חיסון נגד אלרגיה, איריס קיבלה התקף, שכתוצאה ממנו לא יכלה ללכת ולא יכלה לנשום. עברו
 מספר שעות עד שהרופאים השתלטו על המצב. אז הבנו את מצבה. גם אחר-כך החזיקה 'פאסון' וניסתה
 ליצור את האשליה ש'הכל בסדר'.
 שאול, בעלה:

"הכרתי את איריס ב'נופש יחידים' ומצא-חן בעיניי שהיא כל הזמן צחקה, וכן שהיתה 'דוגרית' באופן דיבורה.
 לאחר שנה של חברות עברתי לב"א וב-1973 התחתנו. איריס אהבה מאוד לקרוא והייתי מופתע
 מהתמצאותה בנושא הפוליטי. הביילוי המשותף העיקרי שלנו היה בעת שנסענו לבקר חברים שלי, בעיקר
 מהמילואים. איריס הכירה את כולם ומאוד נהנתה מכך. על גידול הילדים שלנו נהגה לומר: "כל עוד הם
 תינוקות – הם שלי; כשהם מתחילים להיות 'בני-אדם' – שאול נכנס לשותפות".
 השנים האחרונות עמדו בסימן המחלה. איריס סבלה, אך לא ניצלה את המחלה להשיג הקלות או הטבות.
 המשאף היה תמיד צמוד אליה, כדי שתוכל לקיים כל תוכנית שהתכוונה לבצע. מכשיר האדים היה על

השולחן והיו ערבים שנאלצה להשתמש בו עד 5 פעמים בערב.
בהתקפה האחרונה, כאשר קראו לי, ראיתי כמה קשה מצבה. הסעתי אותה למרפאה ומיד החלו להנשים אותה. ארבעה ימים שכבה בביה"ח, מחוברת למכשירים וצינורות, וכולנו מתפללים לנס – שלא בא. למעשה, היו אלה ימים של פרידה איטית. לא פעם אני חושב: לו לא הסתירה כל העת את חומרת המצב, והיתה מכניסה את הסביבה ללחץ; לו סיפרה ושיתפה – האם ניתן היה לטפל אחרת?".
רבקה גולדנברג:

"היית אדם שהקרין הרגשה כל-כך טובה לנמצאים עימו. במצבים לא נוחים, לא התרגשת ולא הבעת ביקורת. כמה יוצאת דופן היית ביכולתך הנדירה לתת הרגשה שהכל יסתדר בטוב. בלטו בך הפשטות והצניעות."